

Cantem!

Maria Català Serra

Conte presentat en el 16è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Baixant de la Font del Gat,
una noia, una noia.

«Cony de velles! Tot el dia rondinant que si em fa mal la cama, que si el colze, que si els ronyons, que si no he anat de ventre..., i ara, perquè els diuen que cantar exercita la memòria, som-hi! A cantar! Encara es posarà a ploure i no podré sortir a prendre'm el tallat al jardí, i això sí que no!»

*Baixant de la Font del Gat,
una noia i un soldat!*

«Això és el que els agrada: la noia i el soldat! Però aquí de soldats, res de res. Sols aquest carallot de metge que encara fa olor de nou. I com se'l miren totes, i, en dir totes, vull dir TOTES! Les més velles i decrepites, les no tan velles ni tan decrepites, les monitores, les infermeres, fins i tot les de la cuina surten a remenar el cul els dies que aquest pipioli ens ve a activar. Ha, ha, ha! Però, perquè dallonses ens hem d'activar? I què hem d'activar? La ment? Les cames? Els braços? Per què? Més ens valdria unes quantes píndoles barrejades amb el menjar i al sot! Una senzilla esquila, quatre senzilles paraules d'un capellà desgastat i alguna llagrimeta (potser sí, potser no)»

*Pregunteu-li com es diu:
Marieta, Marieta.
Pregunteu-li com es diu:
Marieta de l'ull viu.*

«En Ramon em deia Marieta. Marieta bufoneta. I jo li cantava: Al senyor Ramon li agraden les criades. Però es posava seriós i deia: Jo no sóc el senyor Ramon. Jo sóc en Ramon. Les criades, no sé si li agradaven, però jo sí que li agradava. Li agradava molt! I va estar a punt de deixar-ho tot per mi... Però no ho va fer! I es va morir sol! Envoltat de la dona, dels fills i dels nets, però ben sol. ELL SOL. JO SOLA. TOTS DOS SOLS! Què desitgeu, senyoreta?, em va preguntar. No vaig contestar. En veure'l tan ben plantat darrera el taulell, se'm va esborrar del cap perquè havia entrat i l'únic desig que se m'acudia era tenir-lo a ell. Això, és clar, no ho podia dir. Us trobeu bé?, va dir escodrintyant-me amb aquells seus ulls d'un blau-grisboirós. Sí... No... No ho sé... vaig forfollar com una idiota i per acabar d'adobar-ho amb vaig desmaiar»

*Baixant de la Font del Gat,
una noia, una noia.*

«No! Un altre cop, no! Són capaces d'estar tota la tarda amb la cançoneta dels pebrots! Els encanta repetir, repetir i tornar a repetir. Com els nens petits que els contes un conte i diuen més, que els cantes una cançó i diuen més, que els fas una moixaina i diuen més. Sempre més. Per molt que els cantis, contis o facis sempre en volen més. Des de ben petits ho tenim clar; el que coneixem millor. Més val boig conegut que savi per conèixer. I aquí ens teniu a totes (els tots, tots morts) aferrades a una miserable, però coneguda, vida de merda. Què hi fa no tenir dents si en néixer tampoc no en teníem? Què hi fa haver de menjar farinetes, portar bolquers i caminar aferrades a un taca-taca? Què més dóna si no podem fer tombarelles, ni anar en bicicleta, ni

enfilat-nos als arbres, ni passejar sota la pluja, ni tirar-nos de cap al mar, ni xipollejar pel fang, ni fer l'amor entre les canyes, ni trobar l'illa del tresor? Tant és! Seurem i cantarem, perquè seure i cantar ho coneixem i ho hem fet moltes vegades: quan érem petites, quan érem joves, quan ens vàrem fer grans, i seiem i cantem ara, que no podem fer altra cosa. I com diuen els nens petits: més, més i més....»

*Baixant de la Font del Gat,
una noia i un soldat!*

«Seieu, si us plau, em va dir i em va agafar amb unes mans grans-fortes-nuoses-afectives. Una mica d'Aigua del Carme?, em va oferir. Un quadern, una ploma, dos plomins i un tinter de tinta negra, vaig dir endreçant-me les faldilles. El diari començava així: avui he conegut l'home de la meua vida. El meu príncep blau. El meu futur espòs. El pare dels meus fills. El meu amant-confident-amic-company. Però l'home de la meua vida ja era l'home de la vida d'una altra dona. El color blau del meu príncep blau era d'un blau-negre-mentider. L'espòs ocupat era un amant desocupat amb ganes d'estar ocupat, sense ganes de fer més fills. L'home de la meua vida, que era l'home de la vida d'una altra dona, que era d'un color blau-negre-mentider, que no volia tenir més fills, sí que volia ser un amant-confident-amic-company»

*Pregunteu-li com es diu:
Marieta, Marieta.*

«Ella es deia... Com es deia? Aquest sí que és bona! Mai no vaig saber com es deia la seva dona. ELLA, deia ell,

quan en parlava. ELLA. Una com jo. Una de tantes Marietes. De mi van dir que era impúdica. Una envejosa marieta impúdica. Fet i fet, només era una il·lusa marieta enamorada disposta a immolar-se pel seu príncep blau d'un blau-negre-mentider. Us agrada llegir, em va preguntar. Sí, vaig contestar. Va agafar un exemplar de *Madame Bovary* de la prestatgeria i em va explicar que l'autor reflectia molt bé els costums d'una època i l'inconformisme de la dama. Ja me'l tornareu... I així fins a tres llibres i cada vegada, com qui no vol la cosa, em robava un trosset més de cor. Fins que un dia, ensenyant-me la rebotiga, em va robar un petó i el que em quedava del cor»

*Pregunteu-li com es diu:
Marieta de l'ull viu.*

«A mi, em deia Marieta i jo, em comptes de fer l'ull viu, em fonia. I així fins que ELLA, la dona-esposa-princesavertadera, va esbombar que el seu espòs-paredelseusfills era el meu amant-confident-amic-company. *El senyor Ramon enganya les criades, el senyor Ramon enganya tot el món.* Ui! Què és aquesta sirena? Una ambulància? Alguna de nosaltres és a punt d'adinyar-la! Millor seure. Seure és segur. Seure ho coneixem. Ho hem fet moltes vegades. Morir ni un sol cop. Morir fa por. Millor cantar. Cantar és segur»

*Baixant de la Font del Gat,
una noia, una noia.
Baixant de la Font del Gat,
una noia i un soldat!*

«Jo tenia vint-i-set anys i el meu nom corria de boca en boca: És aquella que sembla una mosqueta morta. La mestra que van enviar per substituir a Donya Engràcia; Vaja, amb la mosqueta morta! Una mosca vironera, diria jo. I com dius que es diu?; Amàlia; I ara què? Què faran en Ramon i la Amàlia? No vam fer res. En Ramon tenia molt clar qui era la seva dona, els seus fills, la seva casa i la seva botiga. I el meu príncep blau d'un blau-negrementider, amb unes mans grans-fortes-nuoses-afectuosos i uns ulls petits-blau-gris-boirosos, va fer-se fonedís»

*Pregunteu-li com es diu:
Marieta, Marieta.*

«El senyor inspector va escoltar als que em volien fora del poble per impúdica i depravada i em va escoltar a mi, la mosca vironera. I mentre m'escoltava, em mirava els pits i bavejava. Estigui'n tranquils, va dir-los. Aquesta senyoreta no tornarà a ensenyar mai més a cap escola. Me n'encarregaré personalment. I se'n va encarregar: no em va aixecar un expedient per conducta improcedent i depravada i, en bescanvi, vaig deixar d'ensenyar a les escoles i vaig ensenyar-li només a ell. Els pits»

*Pregunteu-li com es diu:
Marieta de l'ull viu.*

«El senyor inspector havia d'anar amb l'ull ben viu perquè, també, tenia una dona-esposa-princesavertadera. Tanmateix, aquesta, si se'n va assabentar, va fer com si res. Al capdavant, els caps de setmana, els dies de festa de guardar, les vacances de Nadal, les de Setmana Santa i les d'estiu el tenia per a ella i la resta, aprofitava per

arrambar un mestretites que omplia la paperassa del senyor inspector. En un d'aquells Nadals solitaris, vaig ensopegar amb en Ramon a la fira de la catedral. ELLA, sense adonar-se'n, va continuar mirant les parades de pastorets i caganers. Porto el teu somriure de marieta riallera cosit al cor. Somnio amb tu. Penso en tu. Em deleixo per tu. Els meus dies i les meves nits són deserts erms des que vas marxar, va dir-me. No m'hagués costat gens fondre'm en l'ardor que desprenia, ofegar-me en el seu alè, capbussar-me tota jo en ell i deixar que ell es capbusses tot en mi. Però havia sortit a cercar un nen Jesús per fer el meu solitari pessebre en el meu solitari pis on passaria un Nadal solitari. Llençar-me als seus braços no ho canviaria. De gripau que venia raucant quan les aigües de la seva bassa s'assecaven ja en tenia un. No me'n calia un altre. Des de ben petits ho tenim clar: el que coneixem millor. Més val boig conegut que savi per conèixer Millor cantar que morir. Cantar és segur. Cantar ho coneixem. Morir ni un sol cop».

Primera edició en ePUB i PDF: desembre de 2013.

Aquest relat fou presentat en la 16a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2012-2013 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

